

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 147/20
V Lucemburku dne 24. listopadu 2020

Rozsudek ve věci C-59/19
Wikingerhof GmbH & Co. KG v. Booking.com BV

Hotel využívající platformu společnosti Booking.com v zásadě může tuto společnost žalovat u soudu členského státu, ve kterém má tento hotel sídlo, aby zabránil případnému zneužití dominantního postavení

I když k takto vytýkanému jednání dochází v rámci smluvního vztahu, použije se na něj pravidlo o zvláštní příslušnosti ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti stanovené nařízením Brusel Ia

Wikingerhof GmbH & Co. KG, společnost založená podle německého práva, která provozuje hotel v Německu, uzavřela v roce 2009 smlouvu se společností Booking.com BV, se sídlem v Nizozemsku, založenou podle nizozemského práva, která provozuje platformu pro rezervaci ubytování. Jednalo se o vzorovou smlouvu, kterou poskytla společnost Booking.com a v níž bylo uvedeno zejména následující: „Hoteliér prohlašuje, že obdržel kopii verze 0208 všeobecných podmínek [...] společnosti Booking.com. Tyto podmínky jsou zveřejněny na internetové stránce Booking.com [...]. Hoteliér potvrzuje, že si podmínky přečetl, porozuměl jim a souhlasí s nimi. Tyto podmínky jsou nedílnou součástí této smlouvy [...]“. Následně společnost Booking.com své všeobecné podmínky dostupné v systému Extranet této společnosti několikrát změnila.

Společnost Wikingerhof písemně zpochybnila zahrnutí nové verze všeobecných podmínek, o nichž společnost Booking.com dne 25. června 2015 vyrozuměla své smluvní partnery, do předmětné smlouvy. Společnost Wikingerhof měla za to, že neměla jinou možnost než uvedenou smlouvu uzavřít a nést důsledky pozdějších změn všeobecných podmínek společnosti Booking.com z důvodu dominantního postavení této společnosti na trhu zprostředkovatelských služeb a platformem pro rezervaci ubytování, přestože jsou některé praktiky společnosti Booking.com nespravedlivé, a tedy v rozporu s právem hospodářské soutěže.

Společnost Wikingerhof následně podala k Landgericht Kiel (zemský soud v Kielu, Německo) žalobu, kterou se domáhala, aby bylo společnosti Booking.com zakázáno i) umísťovat na platformě pro rezervaci ubytování vedle ceny uvedené společností Wikingerhof a bez jejího souhlasu poznámku „výhodnější cena“ nebo „snížená cena“, ii) odepírat společnosti Wikingerhof přístup ke kontaktním údajům, které její smluvní partneři na této platformě poskytují, a iii) podmiňovat pořadí hotelu provozovaného společností Wikingerhof ve výsledcích vyhledávání uhrazením poplatku převyšujícího 15 %. Landgericht Kiel dospěl k závěru, že postrádá místní a mezinárodní příslušnost, což v odvolacím řízení potvrdil Oberlandesgericht Schleswig (vrchní zemský soud v Schleswig, Německo). Podle posledně uvedeného soudu kromě toho, že obecná příslušnost německých soudů podle nařízení č. 1215/2012¹ (nařízení Brusel Ia) nebyla dána z důvodu, že má společnost Booking.com své sídlo v Nizozemsku, nebyla v projednávané věci dána ani zvláštní příslušnost místa plnění smluvního závazku podle čl. 7 bodu 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012, ani zvláštní příslušnost místa škodné události ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti podle čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení.

Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo), ke kterému společnost Wikingerhof podala opravný prostředek „Revision“, v němž tvrdí, že Oberlandesgericht Schleswig měl nesprávně za to,

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

že dotčená žaloba nespadá do jeho příslušnosti ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti, předložil Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Soudní dvůr je tedy tázán, zda se čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 vztahuje na žalobu na zdržení se určitého jednání, k němuž došlo v rámci smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, která je založena na tvrzení, že žalovaný zneužil dominantní postavení v rozporu s právem hospodářské soutěže.

Závěry Soudního dvora

V odpověď na tuto otázku Soudní dvůr uvádí, že použitelnost buď čl. 7 bodu 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012, nebo čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení závisí zejména na přezkumu zvláštních podmínek stanovených těmito ustanoveními soudem, kterému byl návrh podán. Pokud se tedy žalobce dovolává jednoho z uvedených pravidel, je nezbytné, aby soud, u kterého byl návrh podán, ověřil, zda nároky žalobce mají nezávisle na jejich kvalifikaci ve vnitrostátním právu smluvní, či naopak deliktů nebo kvazideliktů povahu ve smyslu uvedeného nařízení. Konkrétně, aby mohl soud, u kterého byl návrh v rámci sporu mezi smluvními stranami podán, tento návrh podřadit pod oblast „smlouvy nebo nároků ze smlouvy“ nebo oblast „deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“ ve smyslu nařízení č. 1215/2012, musí přezkoumat, zda je jeho základem závazek „smluvní“, nebo závazek „z deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“.

Žaloba tak spadá pod oblast „smlouvy nebo nároků ze smlouvy“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012, pokud se jeví, že je výklad smlouvy mezi žalovaným a žalobcem nezbytný k prokázání dovolené, či naopak nedovolené povahy jednání, které žalobce vytýká žalovanému. Naproti tomu, pokud se žalobce ve své žalobě dovolává pravidel deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti, a sice porušení povinnosti stanovené zákonem, a pokud se za účelem posouzení dovolené nebo nedovolené povahy jednání vytýkaného žalovanému nejeví jako nezbytné zkoumat obsah smlouvy uzavřené s tímto žalovaným, spadá základ žaloby do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.

V projednávané věci se společnost Wikingerhof ve své žalobě dovolává porušení německého práva hospodářské soutěže, které stanoví obecný zákaz zneužití dominantního postavení, nezávislý na jakékoli smlouvě nebo jiném dobrovolném závazku. Jádrem věci v původním řízení tak je právní otázka, zda společnost Booking.com zneužila dominantního postavení ve smyslu uvedeného práva hospodářské soutěže. Pro určení dovolené, či nedovolené povahy praktik vytýkaných společnosti Booking.com z hlediska tohoto práva však není třeba vykládat smlouvu zavazující účastníky původního řízení, neboť takový výklad je nezbytný nanejvýše k prokázání existence uvedených praktik.

Soudní dvůr dospěl k závěru, že s výhradou ověření předkládajícím soudem spadá žaloba společnosti Wikingerhof v rozsahu, v němž je založena na zákonné povinnosti zdržet se jakéhokoli zneužití dominantního postavení, do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki 📞 (+352) 4303 5499